

*Het Rijk zal herrijzen, schooner en
krachtiger als voorheen.*

(i.M. Koningin Wilhelmina - 15 Maart 1942)

WELK IS ONS AANDEEL?

Nu, na bijna twee jaren bezetting, zijn er nog steeds mensen, die van den tragischen ernst der dingen, in het geheel niet doordrongen zijn. Zij leven hun leventje van alledag, met als eenige zorg de culinaire moeilijkheden en de slechte soort surrogaat thee welke de Nieuwe Orde hen, ondanks herhaalde geloften van het rantsoen „heusche“ thee, verstrekt

Deze mensen zien niets van het vreeselijke gebeuren dat zich rondom ons voltrekt; en al mochten zij hier iets van opmerken, dan nog beïjveren zij zich deuren en vensters te sluiten, en bidden voortdurend of zij toch maar alsjeblijft overal buiten gehouden mogen worden. Zij beschouwen dezen tijd als een hinderlijk soort nachtmerrie, en wachten op het blijde ontwaken, waarna zij hals over kop uit hun holen schieten, uitgedoscht met vuistdikke oranjelinten, en luidkeels roepende: Hoera, het Vaderland is Vrij!

Deze mensen zijn, in hun soort, heusch wélmeeneende Vaderlanders. Zij hebben het land aan de moffen (iets wat overigens vanzelfsprekend is) en verbeiden met ongeduld de terugkeer van ons Vorstenhuis. Of laten we eerlijk zijn, die terugkeer van ons Vorstenhuis en de vrijmaking van ons Vaderland, staan eigenlijk eerst op het tweede plan. Wat zij verbeiden, is in de eerste plaats de afloop van den oorlog, die griezelige, brrrr zoo monsterachtige oorlog, die zoveel gevaren en onrust oplevert voor hun eigen kleine, o zoo belangrijke leventje. Die afloop, die is het waarnaar zij zoo innig verlangend uitzien; en daar deze afloop onverbiddeijk samenvalt met de vrijmaking van ons Vaderland en de terugkeer van ons Vorstenhuis, daarom houden zij den schijn op en zuchten, binnen de veilige wanden van hun woonvertrek: „Was Nederland maar weer vrij . . . !“

De tegenstelling tot deze angstvallige binnenshuis zuchters, vormt de groep enthousiaste en agressieve Robespierre-dicipelen, de bommenleggers en brand-schatters. Deze groep bestaat voornamelijk uit jongelui, frisch van geest en lang niet gespeend van moed, die op deze wijze het Vaderland denken te dienen en vaak gedurfde staaltjes van zelf-opoffering

vertoonen.

Wij willen allermint zeggen, dat wij het met deze laatste groep van Nederlanders volkomen eens zijn, maar toch hebben wij heel wat liever met hen te doen, dan met de lauwe, op eigen belang en eigen veiligheid bedachte mensen van de eerste groep.

Niettemin, wij herhalen het, zijn wij het allermint eens met deze daden van sabotage en met deze wijze van ondergrondschen strijd tegen den mof. Het heeft weinig zin om hier of daar, in een straat, in een huis of voor 'n winkel, 'n bom te laten ontploffen. Daarmede benadeelt men de Deutsche oorlogvoering niet, en integendeel, schaadt men het eigen Volk, daar immers dan weer voorwendsels bestaan voor den uitbuiters, om ongeoorloofde schattingen te heffen en vele prominente en tot leiding geven bekwame landgenooten, in concentratiekampen te werpen. Deze tweede groep van ijverige werkers, van kerels met durf, dient steeds te bedenken dat onze eenige strijd moet zijn tegen het **oorlogsapparaat** van den mof. Al het andere heeft weinig of geheel geen nut, kost veelal menschenlevens, en dient, alleen reeds uit dat oogpunt, achterwege gelaten te worden. Indien men toch met alle geweld iets wil doen dat effect sorteert, leg dan bommen in fabrieken die voor de Deutsche Wehrmacht werken, jaag Fokker de lucht in, of de Hembrug, of de Haarlemwerf, of steek kazernes waar Deutsche soldaten liggen in brand. Dat heeft tenminste zin en past in het kader van onzen totalen strijd voor onze Vrijheid.

Aanslagen tegen N.S.B.'ers en hun bezittingen, zijn thans niet aan de orde. Die heeren zullen t.z.t. hun gerechte straf niet ontgaan. Voorloopig zijn zij echter nog te onbeduidend, dan dat wij de levens van goede, tot opofferen bereidde Nederlanders hieraan mogen blootstellen. Wij houden hen in de gaten, de landverraders, beter dan zij vermoeden; en dat is vooralsnog voldoende.

Onze strijd van thans echter, gaat totaal en absoluut tegen den mof, en meer in het bijzonder tegen het oorlogsapparaat van den mof. Bedenkt dat steeds bij

alles wat ge, in het belang van ons aller Vadeiland, onderneemt.

De menschen van de eerste groep zullen met stijgende onrust in het hart deze regelen lezen. Zij voelen dat zij nimmer den moed bezitten tot eenigerlei actie waarbij van hen wordt gevraagd hun leven in te zetten voor hun Vaderland, voor hun Volk. Om hun geweten op dit punt te sussen, zeggen zij hardop: Ja, ik zal daar gek zijn, me voor 'n ander in de nesten te steken. Wat verdien ik daarmee?

Waarde landgenooten van de eerste groep. Wij weten heusch wel dat ge nooit tot eenigerlei openlijke actie zult overgaan. Daartoe zoudt ge ook niet geschikt zijn, en daarom ook wordt dit niet van u verlangd.

Er zijn echter dingen die wél van u verlangt worden, die ge aan uw Eer als Nederlander verplicht zijt te doen, maar die ge, o zoo veelvuldig, nalaat. Wij bedoelen hier die kleine, maar toch zoo belangrijke bewijzen van karaktervastheid, van solidariteit met hen die doorlopend vechten voor de Vrijheid van uw Land.

Een kort voorbeeld van wat hier wordt bedoeld, is het volgende. De vrouw van één onzer kennissen is lid van een dameskransje van allemaal goede Nederlanders. Tot de deprimeerende moeilijkheden van dezen tijd behoort ook het zoo bezwaarlijk te verkrijgen haarnetje. De dames wisselen hun bevindingen omtrent dit onderwerp uit. In de geheele stad der inwoning blijkt nergens meer 'n haarnetje te koop.

Tenminste . . . . !

Één van de dames wist wel raad. Zij was 'n zeer handige dame. Niettegenstaande zij heusch fel Oranjeklant was, ging zij naar 'n N.S.B.-zaak, want weet je, daar kon je lekker nog haarnetjes krijgen. Hoe zeldzaam slim was toch die goed-Nederlandsche dame, hoe fijntjes wist zij aan haar haarnetjes te komen . . . .

Maar hoe volgaarne (men vergeve ons de opmerking) zouden wij deze goed-Nederlandsche dame eens willen oorvijgen. Het is zoo diep treurig te moeten beseffen dat terwijl tienduizenden werden gedood in den strijd voor onze Onafhankelijkheid, — terwijl tallooze families in diepen rouw gedompeld zijn, — terwijl in Indië door onze menschen

op leven en dood wordt gestreden, — en terwijl duizenden van onze landgenooten in de vreeselijke concentratiekampen moeten lijden, ... dat, zich „goed Nederlandsch” noemende landgenooten, zelfs niet de minimale weelde van een haarnetje willen offeren, liever dan de verraders en moordenaars van hun landgenooten te begunstigen.

En hier ligt nu het terrein waarop de menschen van de eerste groep, zonder gevaar voor moeilijkheden, zonder eenigerlei risico, nu eens kunnen toonen dat zij één zijn met hen die elk oogenblik hun leven inzetten voor hun ideaal. Koopt niet bij N.S.B.'ers, geeft niet aan Winterhulp (ook niet dat onnoozele dubbeltje, dat is óók 'n vorm van landverraad), keur geen mof een groet, een woord of glimlach waardig. Zij zijn de verachtelijke sluipmoordenaars van uw landgenooten. Nederland is nog steeds in oorlog. 'n Ieder, hoe klein of hoe bang ook, heeft zijn soldatenplicht. Ook de vrouwen. Wanneer iemand uit de tram gezet wordt omdat 'n mof er in moet, stijgt dan allen uit. Uw Eer als Nederlander mag u toch waarachtig wel elf centen waard zijn. Wij moeten toonen dat ons Volk waardigheid en karakter bezit, dat het weet dat het vecht voor zijn Eer. Daarvoor te vechten eischt kleine offers en ongemakken. Doch het is ongevaarlijk, en daarom kunnen zelfs zij, uit de eerste groep, aan deze soort strijd deelnemen. Ge zult eens zien hoe groot de bevrediging is voor u zelf, zoodra ge uw eerste daad hebt gedaan. Toont karakter; toont dat ge begrip hebt van den ernst van dezen strijd; toont dat ge waarlijk NEDERLANDER zijt.

OP DE VALREEP.

Wij vernemen dat Prof. Donkersloot (onder zijn schrijversnaam bekend als Anthony Donker) in de afgelopen week is gearresteerd.

Wij kunnen den belangstellenden lezer mededeelen dat de heide, uit de Groninger gevangenis ontvluchtte ter dood veroordeelden, Boerman en Klaver, zich thans volledig in veiligheid bevinden. Lekker mis, Gestapohonden.

In aansluiting op ons artikel „Prognose” kan nog worden medegedeeld, dat op Vrijdag 13 Maart een opstand onder de Duitsche soldaten van Soesterberg was uitgebroken, hetgeen tot gevolg had, dat 10 Duitschers werden gefusileerd.

WIJ HERDENKEN

13 MAART 1941

Met rouw in het hart, gedenken wij de veertien helden die, nu juist een jaar geleden, hun leven lieten voor ons. Wij gedenken hen als landgenooten die, toen alles verloren scheen, toch aan hun ideaal bleven vasthouden, óns ten voorbeeld. Door hun sterven verplichtten zij ons, hun taak over te nemen en voort te zetten, totdat het Doel zal zijn verwezenlijkt: een Vrij, eigen Nederland.

P. IJzerdraad, 49 jaar, leraar K.N.S. Haarlem.
 J. Kijne, zoon van de uitgever der Haarlemmer Courant.
 H. Kop, 40 jaar, verzekeringsagent.
 P. van der Minden, 41 jaar, loodgieter, Vlaardingen.
 L. Keesmaat, 29 jaar, onderwijzer, Rotterdam.
 H. Wielinga, 36 jaar, Mijdrecht (moeder woont te Sneek, Monnikstraat).
 J. Smit, 30 jaar, monteur bij „Wilton“, Schiedam.
 F. Bietveld, 36 jaar „
 L. Langstra de Haas, 31 jaar „
 J. de Haas, 37 jaar „
 J. B. v. d. Berg, 47 jaar, slijper „
 B. B. van den Borden, 38 jaar, Vlaardingen.
 N. A. van den Berg, 36 jaar, „
 G. de Boon, 21 jaar, Lekkerkerk.

Zij traden aan bij het eerste morgenklaren.

Zonder een woord.

Zóó hebben hen de knechten der barbaren.

Haastig vermoord.

Achttien der onzen, zwijgend aangetreden.

Op het laatste bevel.

Het salvo viel, hun strijd was uitgestreden,

GOD hield appél.

Geen krans, geen vlag dekte de ruwe baren.

Geen doodsbericht.

Verkondt den Volke wie de achttien waren.

Van dit gericht.

Het licht glijdt aan over de lage landen.

Van wad tot ven.

En wij, gebukt onder het juk der schande.

Gedenken hen.

Gedenken hen, die toen het Volk verslagen.

En machteloos scheen.

De vaan der vrijheid hoog hebben gedragen.

Door alles heen.

Die het fiere wachtwoord hebben doorgegeven.

Van mond tot mond.

„Dat eens de tyrannie zal zijn verdreven.

Die 't hart doorwondt'.

Iedere morgen als de zon komt rijzen.

Op Hollands wei.

En elke avond, als het licht gaat grijsen.

Gedenken wij.

Maar het licht in onze oogen wordt niet doffer.

Noch zwak de hand.

Wanneer wij denken aan hun bloedig offer.

Voor 't Vaderland.

Tegen de tyrannie, die zij bestreden,

Vechten ook wij.

Naar het ééne doel richten zich onze schreden.

Wij zweren trouw de leus, die zij beleden.

PROGNOSE.

Eerder dan men voor mogelijk had gehouden, is de strijd om ons Indië, althans voorloopig, beslist. De gordel van smaragd is onder Japansche controle geraakt; ons trotsche vlaggeschip, de „De Ruyter” alsmede „de Java”, vergingen met man en muis; radio Bandoeng nam afscheid van het moederland . . . . en nu blijft nog slechts een leegte, een angstige, benauwende leegte.

Hoewel de Japanners ongetwijfeld met veel handigheid en inzicht van de ontoreikende staatsmanskunst der onderscheidene democratische regeeringspersonen hebben weten te profiteeren, dient toch te worden opgemerkt dat tot dusver, hun alles verbazend is meegelopen. De kimono-menschen zullen zelfs in hun stoutste droomen, zich niet aan een dusdanige voorspoedige ontwikkeling hunner veroveringsplannen hebben durven wagen.

Dit echter biedt ons weinig troost. Integendeel. Des te erger voor ons, en voor hen, die door hun beleid, voor deze catastrofe verantwoordelijk zijn. Doch dit laatste is een kwestie welke eerst ná den oorlog op het tapijt behoort en als zoodanig thans buiten beschouwing mag blijven.

De vraag is echter: krijgen wij Indië ooit weer terug? zullen de Japs ooit weer uit ons dierbare eilandrijk verdreven kunnen worden? en hoe lang kan dit duren?

Het is duidelijk dat niemand (met uitzondering wellicht van de meneer van de Enkhuizer Almanak), eenige voorspelling over duur of ontwikkeling kan doen. Wat men echter wél met zekerheid vermag vast te stellen, is dat het Japansche oorlogsapparaat staat of valt met wat het Duitsche leger dit jaar zal overkomen. Het zwaartepunt van deze gigantische worsteling ligt, óók voor Java, niet in de Indische- of de Stille Oceaan, doch in Europa.

De winter is voorbij en weldra zal het volop voorjaar zijn. De Russische legers, die van den winter hebben weten te profiteren, zullen nu moeten toonen, waartoe zij effectief in staat zijn. Het zal een strijd worden op leven en

dood, een strijd die voor langen tijd zal beslissen over de toekomst van ons werelddeel, en zelfs ver daar buiten.

Er zijn ernstige aanwijzingen, dat ook ons land niet gespaard zal blijven voor verdere oorlogs-wreedheden. Wij doelen hier in het bijzonder op een aanval van uit het Westen op Duitschland. Het ligt voor de hand, dat een aanval zoowel uit het Oosten als uit het Westen, voor Duitschland groote moeilijkheden zal veroorzaken, terwijl dit daarentegen de Russische stootkracht zou verdubbelen.

De reden voor het verwachten van een aanval uit het Westen, ligt in het navolgende. Niettegenstaande de Japanners onweerstaanbaar oprukten en zoowel Engelsch als Amerikaansch gebied verloren ging (om van Nederlandsch gebied nog maar niet te spreken) zonden de Amerikanen wél groote troepencontingenten naar Noord-Ierland, doch niet naar de Phillipijnen. Men zou toch mogen verwachten, dat de dappere Mac Arthur en zijn mannetjes in de eerste plaats versterkingen van uit Washington zouden ontvangen. Dat dit echter niet gebeurde, geeft stof tot nadenken. Wel mannen naar het niet-bedreigde Engeland en niet naar de eigen, in nood verkeerende bezittingen . . .

Dat de Duitschers deze schijnbaar onlogische manoeuvre ook hebben opgemerkt, wordt bewezen door hun haastig versterken der west-grenzen, het terugtrekken van Christiansen met zijn staf op Arnhem, de onophoudelijke stroom van kanonnen en manschappen voor de kuststreek, en de concentratie van een belangrijk aantal vliegtuigen (men fluistert 1000) op Soesterberg.

Hoe en waar deze aanval van uit het Westen gelanceerd zal worden, is natuurlijk niet te voorzien. Dat hierbij van een geweldig aantal parachutisten gebruik zal worden gemaakt, ligt voor de hand. Dat Christiansen hiervoor beducht is, bewijst

HEBT GIJ AL 'N AVOND OF 'N MIDDAG PER WEEK VRIJ GEMAAKT OM LEVENSMIDDELEN OF GELD NAAR DE ARMEN VAN UW WOONPLAATS TE GAAN BRENGEN? JA?! HET NEDERLANDSCHE VOLK IN ZIJN GEHEEL IS U HIERVOOR OPRECHT DANKBAAR.

zijn roemloos terugsluipen naar Arnhem, enkele kilometers verwijderd van het veilige Duitsland.

De tactiek der Geallieerden is duidelijk. Immers, weten zij het eenmaal klaar te spelen, door een gelijktijdig offensief, de moffen op de knieën te dwingen, dan is de weg naar het hart van Japan gebaad. Dan komt al het Russische, zoowel als het Britsche, Amerikaansche, Fransche, maar ook het Duitsche oorlogsmateriaal vrij, om via Siberië, een directe aanval op Japan te doen. Tegen een dergelijke overmacht zal het volk van de Rijzende Zon wel niet bestand zijn, en door het lamleggen van het Moederland, ontnemt men de elders vertoevende Japansche strijdkrachten elken toevoer. Bezien volgens dit schema, zal het dan niet meer noodig zijn, menschenlevens op te offeren voor de vrijmaking van de nu door Japan bezette gebieden.

Duitschland kent het gevaar van een aanval van uit het Westen terdege, en het zal alle middelen te baat nemen om de slag te overleven.

Wij zeggen alle middelen, daar wij ons geenszins ontveinzen, dat de gewetenlooze mof tot gebruik van gas- en microbenbommen zal durven overgaan. Een Nederlandsch werkmans op Soesterberg, vertelde ons, dat aldaar op Vrijdag 13 Maart, onder strenge militaire bewaking, materiaal was aangekomen waarmede op opvallend voor-

zichtige wijze werd omgegaan, terwijl alle Nederlandsche werklieden het vliegeterrein (dat ca. 4 K.M. lang is) niet mochten betreden. Het gold hier geen normale munitie, dat is zeker.

Nogmaals, — wij hebben ervaren in deze twee jaren van oorlog, dat de mof tot de meest gemeene en gewetenlooze dingen in staat is. Daarom meenen wij onze landgenooten te moeten waarschuwen tegen een funeste argeloosheid. De komende maanden zullen ons veel brengen; wellicht ellende, verdriet, rouw. Hoe moeilijk wij ook de zin van dit verachtelijke moord-schouwspel kunnen omvatten, toch dienen wij te beseffen, dat achter deze mogelijke waas van moeilijkheden, het schoone, alles-weer-goedmakende ideaal van een Vrij, Onafhankelijk Nederland prijkt.

Wat echter thans, meer dan ooit, noodig is, dat wij allen, schouder aan schouder, één en ondeelbaar, de komende maanden tegemoet treden. Laat alle egoïsme nu eens varen. Bedenkt dat ge niet alleen zijt; dat ge u niet afzijdig mag houden. Helpt waar gij helpen kunt. Dat is noodig; dat is **plicht**. Laten vooral de beter-geplaatsten dit eens bedenken. Zij verkeerden in de omstandigheid momenteel de meeste hulp te kunnen bieden. Laten zij dit dan **doen**. Wellicht hebben zij binnenkort de hulp van de rest van de bevolking bitter van noode. En wij weten uit ervaring: op die hulp kan gerekend worden!

CHANTAGE-METHODEN DER N.S.B.

In navolging van den Burgemeester van Delft, kreeg 'n andere „Nieuwe Ordeling”, n.l. de Burgemeester van Ede, het in zijn bol, ook in zijn gemeente alle leveranciers aan de gemeenschap te gaan toetsen op Winterhulp en Ned. Volksdienst. Gesteund door zijn adjudant en bendegenoot, de Commissaris van politie, toog hij aan den arbeid en 95% van alle leveranciers kregen de keuze óf Winterhulp — óf N.V.D.-lid, óf niet leveren.

De hoofden werden bijeen gestoken en de afspraak luidde: weigeren!

Gevolg: alle leveringen zijn als vanouds. De gemeente kan zich niet redden met N.S.B.'ers alleen.

De leering welke uit dit stukje valt te trekken is, dat ondanks de veranderde tijdsomstandigheden, het aloude gezegde: Eendracht maakt Macht, nog onverminderd van kracht is. Laat ons dat steeds voor oogen houden.

DE ARTSENKAMER GEBOYCOT.

Met de uitvaardiging van de Artsenkamer is een nieuwe poging door den bezetter aangewend om een groote groep Nederlanders in hun nationaal-socialistisch regiem op te nemen. Gezien het zoete gefluit van den leider Croin door de radio op Zondag 21 December j.l., is het wel noodzakelijk het Nederlandsche volk nadrukkelijk te waarschuwen tegen de zeer ernstige gevaren, die het door deze instelling bedreigen.

De Artsenkamer beoogt alle artsen te vereenigen onder één leider. Het is den bezetter bekend, hoe scherp afwijzend het Nederlandsche volk tegenover het leiders-principe staat; desondanks meent de Rijkscommissaris toch deze kamer in te moeten stellen en door den N.S.B.'er Croin als leider te benoemen, heeft hij den Nederlandschen arts, die als elk rechtgeaard Nederlander de N.S.B. verafschuwt, op weerzinwekkende wijze trachten te knechten. Zooals bekend hebben de Nederlandsche artsen tegen het instellen van deze artsenkamer een protest ingediend, ondertekend door 4261 artsen, voor het instellen er van aan den Rijkscommissaris en den generaal der vliegers Christiansen overhandigd. Met dit manifest hebben zij een zoo vaak door Dr. Seyss Inquart gevraagde meening van het Nederlandsche volk, op openlijke wijze aan hem kenbaar gemaakt. Deze meening, spontaan uit het Nederlandsche artsendom opgekomen, is terzijde geschoven en daarmee zijn de diepste ideële gevoelens van de artsen vertrappt. In zijn bekende rede van Juli 1940 heeft de Rijkscommissaris het Nederlandsche volk toegezegd een vrije politieke wilsvorming, in zijn niet minder bekende rede van December j.l. is hij hierop teruggekomen en heeft bepaald, dat de eenige politieke partij, welke in Nederland mag bestaan, de N.S.B. is, omdat Nederland nationaal-socialistisch moet worden. Na anderhalf jaar bezetting is het duidelijk geworden, dat het Nederlandsche volk het Nationaal-socialisme niet wil, welnu dan zal het onder dwang worden opgelegd. Ook de bezetter weet, dat het onmogelijk is het volk tot deze leer te bekeeren, maar wel is het voor hem mogelijk, de verschillende individuen zoo te organiseeren, dat men ze via deze organisatie direct in hun bestaan kan treffen. Daardoor wordt het mogelijk, elk individu te beïnvloeden en, zou hij weigerachtig zijn, hem het materiele bestaan onmogelijk te maken. Door deze nieuwe orde heeft men dan de enkeling in zijn macht. Aan het hoofd van de Artsenkamer (en van alle N.S. instellingen, want zij beoogen allen hetzelfde) komt te staan de President (de Leider). Deze heeft zeker niet het vertrouwen van de artsen en hij is ook geen verantwoording verschuldigd voor zijn beleid aan degene, die hij leiden moet. Hij benoemt en ontslaat zijn medewerkers naar willekeur, maar het allerergste van alles is wel, dat nergens omschreven staat, welke onpartijdige instantie recht zal spreken bij verschil van meening tusschen leider en individu. Elk mensch wordt in dit systeem tot slaaf gemaakt, tot willoos werktuig in handen van de leiding. En nu komen wij tot het kernpunt van de N.S. leer. Deze toch spreekt de leer van de Volksgemeenschap. De Gemeenschap is alles, het individu is niets. Deze gemeenschapsgedachte is nu ook in het artsenberoep ingevoerd; tusschen arts en patient dringt zich de nationaal-socialistische instantie.

Vroeger kon de patient zich vol vertrouwen tot zijn medicus wenden, hetgeen voor een goede behandeling noodzakelijk is. Een niet door wetten te omschrijven of te beknotten beroepsgeheim waarborgde den patient een volkomen veiligheid. Dit beroepsgeheim is nu in onze Nederlandsche oogen een aanfluiting geworden en daarmee is het vertrouwen ondermijnd, dat de patient tot nu toe in zijn arts stelde.

De sterilisatie (onvruchtbaarmaking) en het doden van geesteszieken, het achteruitzetten van het individueele belang ten opzichte van het algemeene belang (rassenleer e.d.) en andere met holle phrases bombastisch aangekondigde vernieuwingen en zgn. verbeteringen, a.d.z. het uitschakelen van de gezonde invloed, die tot nu toe de arbeider in het ziekenfondswezen heeft gehad, zullen hun intrede gaan doen in artsen-gemeenschap en hierover heeft één man, de N.S.B.'er Croin, te beslissen.

De artsen hebben thans den strijd aangeboden en het is aan U, Nederlanders, om hen, waar ge kunt in dezen strijd te steunen.

DE SCHANDE VAN DE NEDERLANDERS.

Het begint nu toch heusch de spuigaten uit te loopen. In den Haag, gespijkerd aan boomen en schuttingen, staat onder het vernederende opschrift „De schande van de Nederlanders”, een Duitsche aanklacht tegen ons Volk inzake onze verregaande verzieking. Stelt u eens voor, de moffen verwijten óns, dat wij als Volk door en door verziekt en smerig zijn.

Men kan het dezen barbaarsche stumperds eigenlijk niet kwalijk nemen, dat zij niet weten, wat bij vrijwel alle overige Volken ter wereld overbekend is, n.l. dat juist ons Volk, wat Volksgezondheid betref, tot de meest gunstige plaatsen was opgeklommen. Ons Volk gold steeds als een voorbeeld van hygiëne ziekte-bestrijding. Maar nu de moffen hier zijn gekomen om ons „beschaving” bij te brengen (is de idee eigenlijk niet om te brullen, — die protserige, speknekkige, linksche Hunnen) nu eensklaps zijn wij, zooals op elk gebied, ook op dat der Volksgezondheid hard achteruit gegaan.

Door de moffen wordt hier echter niet gedoeld op de onrustbarende toename van t.b.c., waaraan zij immers, door hun platte voedselroof, geheel en al schuldig zijn; neen, het gaat hier speciaal om de venerische ziekten, als syphilles en dergelijke.

Sinds korten tijd worden in Den Haag razzia's gehouden. Uit bioscopen, café's etc. worden op een gegeven moment alle meisjes en vrouwen (getrouwd zoowel als ongetrouwd) in massa meegenomen naar een ziekenhuis. Daar worden zij onderzocht op geslachtsziekten. Het resultaat is werkelijk angstwekkend. Van absoluut betrouwbare zijde, deelde men ons mede, dat, om een voorbeeld te noemen, van de 240 op één dag onderzochte meisjes en vrouwen, er . . . schrikt niet, 172 positief bevonden waren, d.w.z. met een aanwijsbare geslachtsziekte rondliepen.

DE ORANJEKRANT

GAAT VAN HAND TOT HAND

DOOR HEEL HET VADERLAND

Wij willen niet zoozeer zeggen, dat wij dit voor de betreffende vrouwen, voor zoover zij dit bij een mof opliepen, betreuren. Integendeel. Er bestaat voor een vrouw niets lagers, niets onwaardigers dan zich, in dezen tijd, met eén' mof in te laten. Dat zij hierbij een dergelijke vreeselijke ziekte oploopt, gunnen wij haar van harte. Terwijl duizenden van onze mannen zich opofferen om ons Land, onze Vrijheid en onze Eer te verdedigen, mag men van de vrouwen toch minstens wel verwachten dat zij zooveel karakter toonen door niet verraderlijk met den moordenaar van onze jongens te heulen.

Waar de mof echter de moed vandaan haalt, om deze ergerlijke toestand uit te buiten en ons nog dieper te vernederen, is onbegrijpelijk en werkelijk verbijsterend. Tot aan het begin van dezen oorlog, gold syphillis in ons land als onderdrukt. Wel waren er natuurlijk nog onderscheidene gevallen, doch in cijfers uitgedrukt mocht dit geen naam hebben. En thans, nu onze „beschermers” hier twee jaren heerschen, nu eensklaps lijden 172 van de 240 onderzochte Haagsche vrouwen aan den een of anderen vorm van deze vreeselijke ziekte.

Neen Heeren moffen, dit is niet de „schande van de Nederlanders”, maar de schande van den mof; — dat zoowel geestelijk als lichamelijk door en door verziekte bestmensch, die onbeschaafde halve wilde, die hier gekomen is om alles wat mooi en gaaf was in ons land, te vernielen, te verwoesten. Die schande is **U**.

Onze schande is, dat wij vrouwen en meisjes bezitten, die zich met u inlaten, die hun eer verzaken, hun eigen Volk in diens grootsten strijd, verraden. Ja, die schande is óns, en die schande wondt ons dieper dan al uw kogels en bommen tezamen hebben vermogen te doen.

In het concentratiekamp te Amersfoort overleed de Heer

H. J. H. VAN TAREL,

Lt-Kol. Gentie

in den ouderdom van 55 jaar.

Februari 1942.

De geïnterneerden van het Amersfoortsche concentratiekamp hebben het dezen barren winter geheel **zonder** verwarming moeten stellen. En dan durft de mof ons nog onder honingzoete kletsboek te doen gelooven dat hij voor het christendom en de christelijke beschaving tegen de barbaarsche bolsjewieken vecht.

Per dag worden gemiddeld 4 onschuldige Nederlanders „terechtgesteld” omdat zij trouw bleven aan hun liefde voor het eigen Vaderland. Als eens de deuren van het Oranjehotel te Scheveningen voor goed zullen opengaan, dan eerst zullen wij den

vollen omvang van het daar geleden leed vernemen. Maar ook dan eerst zal de rekening der vergelding geheel worden opgemaakt.

Volgens officieuze schatting van politiezijde hebben tot dusver ca. 1300 Nederlanders hun leven gelaten in de gewelven der Gestapo-slachthuizen, concentratiekampen en gevangenissen.

De tweede Zaterdag in Februari meldde de Britsche radio een groot succes der Russen. Een Haagsch predikant ving hierop zijn gebed, den volgenden Zondagochtend, als volgt aan:

„O Heer wij danken U dat Gij den duivel weer op zijn kop hebt geslagen”.

De nieuw-geïnstalleerde burgemeester van Baarn, H. Froonhof, heeft vroeger wegens oplichting in de gevangenis gezeten. Het is heel begrijpelijk dat de Nieuwe Orde dit soort menschen op de belangrijkste posten brengt. Zij kennen immers het klappen van de zweep.

DE SCHANDPAAL.

3

Opgave van personen die voorgeven jongelui te helpen naar Engeland te komen doch hen dan in handen van de Deutsche instantie's spelen.

Mr. J. L. Bakhuizen Schuld, Bronovolaan 38, den Haag, geb. 1895, res. kap. 1 R.I.; volgens ontvangen inlichtingen is deze landverrader al dood, doch hij staat in het bevolkingsregister van den Haag nog als levende te boek.

Mr. T. A. Atema, Groningen, res. 1e Luit. 8 R.A., geb. 1910, bevriend met Jhr. J. F. J. A. Graafland, Adelheidstraat 33, den Haag, berucht in de B.V.L. kringen.

H. G. Kok, Suezkade 161, den Haag, res. kapt. 2 R.A., geb. 1897, van beroep brandstoffenhandelaar, thans in dienst van zijn broer, eveneens brandstoffenhandelaar te Scheveningen.

M. D. Mosema, Hartensbroek 68, Scheveningen, res. kapt. 2 R.A., geb. 1896, inspecteur van politie te den Haag; werkt onder den naam van Verheijdt; heeft als tolk gewerkt bij de Amerikaanse legatie.

W. H. 't Hart, geb. 1916, heeft gediend bij 19 R.I. als res. 1e luit.

Oppassen voor:

Res. Kap. 't Hoen van 17 R.I.; Majoor Peenstra, Commandant W.A., den Haag; Res. Luit. ter Zee 1e kl. van den Arend; Mej. Kleefkens, onderwijzeres te Boskoop, woonde te Rotterdam; J. Vennik, Oudekerkerdijk 10, Amsterdam; Y. Vennik, den Haag, werkt bij S.S.; Van Beuningen, de Rotterdamsche Millionair; J. Schothorst, Serg. 20 R.I., Velgenfabriek, Barn.-Voorthuizen; Hulsman, Comm. van Pol. te Ede; Arn. Horneman Wester, Sicherheits pol. te Arnhem; Menjou Visser, Sicherheits pol. te Arnhem; Ir. Westhof, werkt bij Kema, Arnhem; Mevrouw Fitski, Oosterbeek; Vroom, van Vroom en Dreesman; Iserief, kap. motordienst, Rotterdam.